

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1102/2022
18.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Бисерке Живановић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Растко Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Новом Саду, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гжрр 543/21 од 07.10.2021. године, у седници одржаној 18.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гжрр 543/21 од 07.10.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гжрр 543/21 од 07.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду Прр1 383/20 од 03.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности првостепеног суда. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 1.780.192,32 динара, како је одлучено ставом трећим изреке. Одбијен је тужбени захтев у делу, којим је тужилац тражио исплату законске затезне камате на досуђени износ главнице почев од 24.03.2010. године, као дана отварања стечајног поступка, до исплате, како је одлучено ставом четвртим изреке. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 82.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до дана исплате, како је одлучено ставом петим изреке.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гжрр 543/21 од 07.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставовима 2 – 5 изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца и захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу одлуке о камати на износ главног дуга, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за имовинску штету која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року, којом је утврђено да је тужбени захтев основан у погледу главног потраживања, а одбијен тужбени захтев за исплату камате, као споредног потраживања, од 24.03.2010. године као дана отварања стечајног поступка до исплате. О овом праву тужиоца, висини тражене накнаде и камати судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој парници, а тиче се примене одредаба члана 85. и 93. Закона о стечају, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Такође, пресуде нижестепених судова не одступају од закључка Врховног касационог суда Спп. 6/2016 од 02.11.2018. године, допуњеног на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године, у погледу законске затезне камате на потраживања утврђена правноснажним пресудама против дужника – друштвених предузећа у стечају, која се обрачунава до дана отварања стечајног поступка.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом става 2. исте законске одредбе.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужиоца побија се правноснажна одлука у делу одлуке о камати на износ главног дуга.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног дуга, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорне казне и остала споредна тражења, као и трошкови спора не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору имовинско-правне природе, као и да је ревизија изјављена против одлуке о законској затезној камати, дакле, против одлуке којом је одлучено о споредном тражењу које не чини главно потраживање, то је и ревизија недозвољена, сагласно члану 403., у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу наведеног, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић